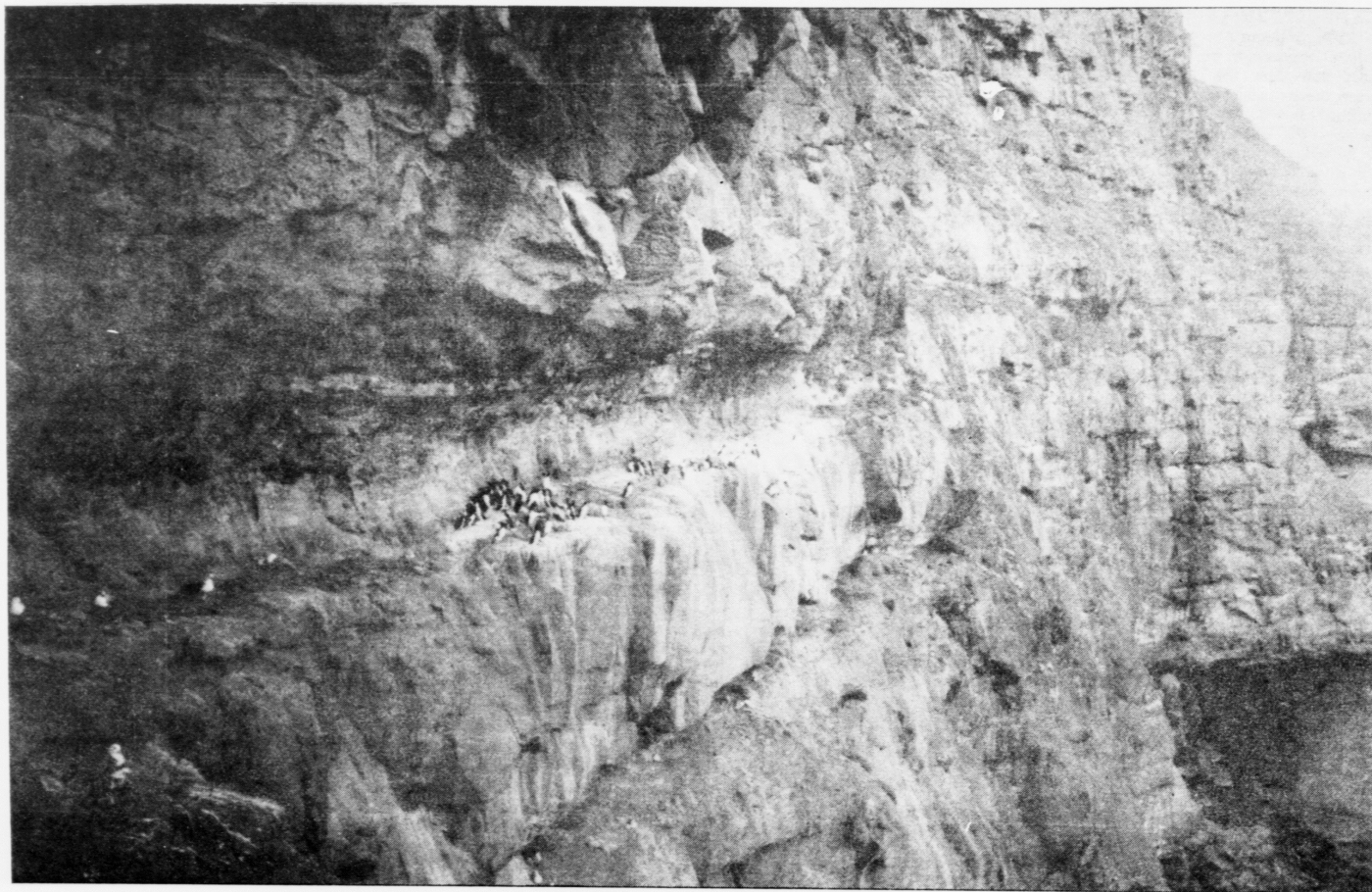

HVØRJUM HAVA POLITIKARARNIR TÓ BÍÐAÐ VIÐ Í 20-30 ÁR?

Her er tómt

Í árávis hefur verið ávarað ímóti oyðinginni av fuglinum, sum býr í føroysku fuglabjörgunum.

Serliga hava skúvoyingar verið óførir at tikið til orða ímóti hesi ræðuligu oyðing, ið nú meira enn nakrantíð gevur seg til kennar í tí, at als eingin fuglur er eftir.

Tá lomvigin var uppá tað mest, taldu teir síðst í 50'unum ikki færri enn 1.054 pisur í Royðuspíldini í Sölturhálsi í Skúvoy.

Men longu í 60'unum byrjaði niðurgongdin, og tá vendu skúvoyingar sær til myndugleikarnar fyri at biðja um friðing.

Hendan umbøn var til fánýtis, og einki hendi.

Í 70'unum vóru aftur tvær umbønir frá skúvoyingum um at fáa lomvigan friðaðan. Tær finga sama svar, og einki hendi.

Síðani hefur fleiri ferðir verið biðið um friðing, men uttan nakað veruligt úrslit.

Sjey pisur eftir

Tá skúvoyingar í summá vóru á Royðuspíldini, taldu teir sjei (7) lomvigapisar – í fjør vóru tær bert 47! So her er einki at ivast í, at niðurgongdin er vís.

Hvussu nøkur pisa skal vera eftir komandi summá, kann eingin fata.

Í londunum uttanum okkum – Noregi í 1979 og í Hetlandi áðrenn – er lomvigin friðaður, og har hava teir í hvussu er fingið hildið stovninum á einum nøkunlunda jøvnum støði.

Hesir stovnar vóru ikki so frægir sum tann føroyski, men nú er eitt sindur øðrvísi, og stovnamir eru í spakuligum vøkstri,

meðan føroyska minkingin er ræðulig.

Men tað forðar ikki føroyingum at skjóta burturav bæði føroyska stovninum og tí av hinum stovnunum, ið kemur hendanvegin.

Bara hálv friðing

»Fyrst í 80'unum gingu teir við til at friða lomvigan um summárið fyri fleyging, snaraveiðu, om-anfleyggj og tøku av hellufugli,« sigur Ólavur Skipagøta, ið er skúvoyingur búsetandi í Hoyvík. »Hetta var einki uttan ein viðfáningur, tí skjótingin fekk frið at halda fram, sum um einki var hent.«

Í 1989 hendi so tað, at hendað sokallaða friðing varð longd til at vera galdandi frá 20. januar til 1. oktober.

»Men skjótingin var

framvegis loyvd, nú varð hon bert eitt lítið sindur meira avmarkað, so tað var loyvt at skjóta frá 1. oktober til 20. januar,« sigur Ólavur Skipagøta. »Tað, sum hetta so hevði við sær, var at trýstið bara øktist hesa tíðina, og varð bara so mikið meira skotið um veturin í staðin.«

Upprunaliga friðing, ið ikki var galdandi fyri skjótingina, gjørdi ikki so stóran mun hjá skúvoyingum, tí teir hava meira ella minni friðað sjálvir. Síðani 1962 er ræning í Skúvoy ikki meira enn hendinga ferð komin fyri.

Góvust sjálvboðnir

»Skúvoyingar lögdu sjálvboðnir ta veruligu ræningina og fleygingina niður í 1962, tí tá var eingin lomvigi eftir,« sigur Ólavur Skipagøta. »Afturat tí

lótu teir vera við at skjóta, tí teir sóu, hvønn veg tað bar.«

Sjálvur sigur Ólavur, at hann ikki hefur smakkað lomviga síðani 1966 ella har á leið. »At vit skúvoyingar eru so nógv ímóti hesi skjótingini og oyðingini av fuglinum, er heldur ikki tí at vit vilja hava hann fyri okkum sjálvar, men tí vit hava sæð, hvønn veg tað ber við fuglinum, verður hann ikki friðaður alt árið, og eisini fyri skjóting,« sigur Ólavur.

At skúvoyingar soleiðis góvust við allar veiði av lomviganum, var eitt ódnartak hjá teimum, tí fuglurin hevði í mong harrans ár verið helvtin av inntøkuni hjá skúvoyingum, teimum sum vóru heima.

Hesum sleptu teir, til frama fyri fuglastovnin, so hann kundi sleppa at nøra

seg.

Fuglurin ikki frið

Men fuglurin hevur ikki fingið frið at nørt seg, og langt frá tí.

Meðan ein skuldi trúð, at vantandi føði í sjónum og vánalig livilíkindi annars vóru nógv mikið at lata fuglin hava at dragast við, so gjørdist júst tað øvugta tað, sum hendi.

Skjótingin hevur alla tíðina bara vundið uppá seg, samstundis sum alla tíðina er vorðin meira effektiv.

»Í fyrsta lagi eru byrsurnar nógv betri – raka betri og bera longri – og tá tað ikki er nógv mikið, verður fuglurin bara uppsigldur av hesum skjótu glastrevjabátunum, sum ganga einar 30 sjómil,« sigur Ólavur. »Fuglurin kann ongan livandi kjans